

Prefață

Această carte este relatarea vieții de până acum a lui William Stanley Milligan, prima persoană din istoria Statelor Unite ale Americii declarată nevinovată pentru comiterea unor delictе majore pe motiv de incapacitate mintală datorată faptului că suferea de tulburare de personalitate multiplă.

Spre deosebire de alte cazuri de personalitate multiplă despre care s-a vorbit în literatura de specialitate sau în cea populară sub diferite nume, Milligan a devenit o figură publică controversată încă din momentul arestării și al punerii sub acuzație. Chipul lui a apărut pe primele pagini ale ziarelor sau pe copertile unor reviste. Rezultatele examinărilor lui psihice au apărut la emisiunile de știri sau pe pagina întâi a presei din toată lumea. Este și primul pacient cu personalitate multiplă examinat non-stop în stare de internare, despre al cărui diagnostic au depus mărturie patru psihiatri și un psiholog.

L-am întâlnit prima oară pe tânărul de douăzeci și trei de ani la Centrul de Sănătate Mintală Athens din Athens, Ohio, curând după ce fusese trimis acolo de către tribunal. Atunci când m-a rugat să-i scriu povestea, i-am răspuns că asta depinde de câte lucruri ar mai fi avut de spus care să nu fi fost dezbătute și detaliate în presă. El m-a asigurat că secretul profund al celor din interiorul lui nu fusese încă dezvăluit nimănui, nici măcar avocaților sau

psihiatrilor. Voia ca lumea să înțeleagă boala lui mintală. Am fost sceptic, dar mi-am păstrat interesul.

Câteva zile mai târziu, curiozitatea mi-a fost sporită și mai mult de ultimul paragraf al unui articol apărut în *Newsweek* cu titlul „Cele zece fețe ale lui Billy“:

„Rămân, totuși, întrebări fără răspuns: Cum a învățat Milligan să evadeze ca Houdini, pricepere demonstrată de Tommy (una dintre personalitățile lui)? Ce înseamnă, de exemplu, discuțiile cu victimele violului, în care afirma că ar fi «luptător de gherilă» și «ucigaș plătit»? Doctorii sunt de părere că Milligan ar putea avea personalități nedezvăluite încă, și poate că unele dintre ele chiar au comis delictе nedescoperite.“

Când am stat de vorbă cu el în camera de spital, în timpul orelor de vizită, am descoperit că Billy, cum ajunsese să i se spună, era foarte diferit de tânărul cu aplomb pe care îl întâlnisem prima dată. Acum vorbea ezitant și îi tremurau genunchii. Avea o memorie slabă, cu intervale lungi și întunecate în care era lovit de amnezie. Încerca să extrapoleze acele intervale pe care nu și le aducea aminte decât vag, uneori îi tremura vocea dacă își amintea ceva dureros, dar nu putea oferi prea multe detalii. Am încercat în zadar să aflu prin ce trecuse și eram gata să renunț.

Apoi, în una dintre zile, s-a petrecut ceva extraordinar.

Billy Milligan a fuzionat pentru prima dată, dând la iveală un nou individ, un amalgam al tuturor personalităților sale. Milligan cel fuzionat își aducea aminte bine și aproape complet toate personalitățile de când apăruseră – gândurile lor, acțiunile, relațiile, experiențele tragice sau aventurile comice.

Fac această mențiune de la început pentru ca cititorul să poată înțelege cum am reușit să aflu ce a trăit Milligan,

ce a simțit și ce conversații a avut cu sine însuși. Tot materialul folosit în carte mi-a fost oferit de Milligan cel fuzionat, de celelalte personalități ale lui și de șaizeci și doi de oameni cu care și-a intersectat drumul în diferite etape ale vieții lui. Scenele și dialogurile au fost recreate pe baza amintirilor lui Milligan. Ședințele de terapie sunt luate direct de pe înregistrările video. Nu am inventat nimic.

Când am început să scriu, m-am confruntat cu problema stabilirii unei cronologii. Întrucât Milligan „pierduse timp“ în mod frecvent încă din copilărie, dădea puțină importanță ceasurilor și calendarelor și era deseori prea stânjenit ca să recunoască că nu știa în ce zi sau lună era. Am reușit în cele din urmă să aranjez evenimentele bazându-mă pe chitanțe, facturi, rapoarte de asigurare, documente școlare sau de angajare și o mulțime de alte materiale pe care mi le-au furnizat mama și sora lui, angajatorii, avocații sau doctorii. Deși Milligan își data rareori scrisorile, fosta lui prietenă a păstrat sutele de epistole pe care i le-a scris în cei doi ani de închisoare și am reușit să le datez după ștampila poștei.

Cât timp am colaborat, am stabilit împreună cu Milligan două reguli de bază:

Unu: toți oamenii, toate locurile și instituțiile urmau să fie pomenite cu numele lor adevărat, cu excepția a trei grupuri de persoane a căror intimitate trebuia protejată cu pseudonime: alți pacienți bolnavi mintal; infractorii necondamnați cu care Milligan, copil sau adult, avusese contacte și cu care eu nu am avut voie să discut direct; cele trei victime ale violurilor de la Universitatea de Stat Ohio, inclusiv cele două care au acceptat să stea de vorbă cu mine.

Doi: pentru ca Milligan să nu se incrimineze singur pentru niște infracțiuni comise de diversele sale personalități și rămase nepedepsite, am fost de acord să folosesc „licențe

poetice“ în dramatizarea acelor scene. Pe de altă parte, toate delictele pentru care Milligan a fost judecat sunt prezentate în toate amănuntele cunoscute până acum.

Dintre cei care l-au cunoscut, au lucrat sau au avut de suferit de pe urma lui Billy Milligan, cei mai mulți au acceptat diagnosticul tulburării de personalitate multiplă. Majoritatea își amintesc exact ce a spus sau ce a făcut Milligan de i-a determinat să creadă că „asta nu se poate simula“. Există și alții care îl consideră în continuare un șarlatan, un escroc strălucit care a făcut pe nebunul ca să scape de închisoare. Am urmărit să stau de vorbă cu cât mai mulți din ambele categorii. Mi-au povestit cu toții reacțiile și motivațiile lor.

Eu însumi am păstrat o atitudine sceptică. Aproape în fiecare zi m-am simțit ba într-o tabără, ba în cealaltă. Dar, lucrând timp de doi ani împreună cu Milligan la această carte, mi-am temperat îndoielile atunci când fapte și experiențe incredibile pe care și le amintea s-au dovedit adevărate în urma cercetărilor întreprinse de mine.

Controversa aceasta continuă să atragă atenția ziarelor din Ohio, iar asta se poate vedea și într-un articol publicat de *Dayton Daily News* pe 2 ianuarie 1981 – la trei ani și două luni după comiterea ultimelor infracțiuni:

PREFĂCUT SAU VICTIMĂ? ÎN ORICARE DIN ACESTE SITUAȚII,
CAZUL LUI MILLIGAN ESTE REVELATOR
de Joe Fenley

William Stanley Milligan este un bărbat tulburat care duce o existență tulburată.

Este fie un escroc care a tras pe sfoară lumea ca să scape de pedeapsa meritată pentru viol, fie o victimă autentică a tulburării de personalitate multiplă. Oricare dintre aceste situații este una nefericită...

Prefață

Doar timpul ne va spune dacă Milligan a păcălit societatea sau este una dintre cele mai nefericite victime ale sale...

Poate că a venit acel timp.

D. K.
Athens, Ohio
3 ianuarie 1981

Oamenii dinăuntru

Cei zece

Singurii cunoscuți de psihiatri, avocați, polițiști și presă în momentul în care a avut loc procesul.

1. *William Stanley Milligan (Billy)*, 26 de ani. Personalitatea originală sau de bază, denumit mai târziu „Billy cel nefuzionat“ sau Billy-N. A abandonat liceul. 1,83 m înălțime, 86 kg. Ochi albaștri, păr castaniu.

2. *Arthur*, 22 de ani. Englezul. Rațional, lipsit de emoții, vorbește cu accent britanic. Autodidact în domeniile fizicii și chimiei, studiază cărți de medicină. Citește și scrie fluent în arabă. Deși are opinii conservatoare și se consideră capitalist, este ateu declarat. Primul care a descoperit existența tuturor celorlalți. El deține dominația în mediile sigure și hotărăște cine anume din „familie“ iese și controlează conștiința. Poartă ochelari.

3. *Ragen Vadasovinici*, 23 de ani. Purtătorul urii. Numele lui derivă din cuvintele englezești „rage-again“, adică „cel care se înfurie iarăși“. Este iugoslav și vorbește cu un puternic accent slav. Citește, scrie și vorbește sârbo-croata. Pri-ceput în materie de armament și muniție și expert în karate. Dă dovadă de o forță fizică extraordinară, bazată pe abilitatea de a-și controla fluxul de adrenalină. Comunist și ateu. Joacă rolul de protector al familiei, mai ales al femeilor și copiilor. Domină conștiința în situațiile periculoase. S-a întovărășit cu infractori și dependenți de

droguri și recunoaște că a avut un comportament infracțional, uneori violent. Cântărește 95 kg, are brațe enorme, păr negru și lung, mustață pe oală. Desenează schițe în creion pentru că nu distinge culorile.

4. *Allen*, 18 ani. Escrocul. Este un manipulator și, de cele mai multe ori, el este cel care tratează cu cei dinafară. Agnostic. Se conduce după principiul „profită de tot ce-i mai bun cât trăiești pe pământ“. Cântă la tobe, pictează portrete și este singura dintre personalități care fumează țigarete. Are o relație apropiată cu mama lui Billy. Are aceeași înălțime ca William, dar cântărește mai puțin (75 kg). Poartă cărare pe dreapta și este singurul dreptaci.

5. *Tommy*, 16 ani. Artist al evadărilor. Deseori confundat cu Allen, Tommy este de obicei agresiv și antisocial. Cântă la saxofon, se pricepe la electronică și pictează peisaje. Păr blond-închis și ochi căprui chihlimbarii.

6. *Danny*, 14 ani. Speriatul. Se teme de oameni, în special de bărbați. A fost obligat să-și sape singur mormântul și apoi a fost îngropat de viu. Pictează numai naturi moarte. Păr blond, lung până la umeri, ochi albaștri, scund și subțire.

7. *David*, 8 ani. Păstrătorul durerii, cel responsabil cu empatia. Absoarbe toată durerea și suferința celorlalte personalități. Este foarte sensibil și receptiv, dar capacitatea lui de concentrare este foarte redusă. Este confuz mai tot timpul. Păr castaniu-roșcat închis, ochi albaștri, mărunt de statură.

8. *Christene*, 3 ani. Copilul de la colț, numită așa pentru că ea era cea pusă să stea la colț la școală. O fetiță englezoaică vioaie și inteligentă. Știe să citească și să scrie cu litere de tipar, dar suferă de dislexie. Îi place să deseneze și să coloreze imagini cu flori și cu fluturi. Păr blond, lung până la umeri, ochi albaștri.

9. *Christopher*, 13 ani. Fratele lui Christene. Vorbește cu accent britanic. Ascultător, dar tulburat. Cântă la muzicuță. Păr castaniu închis, ca al surorii lui, dar mai scurt.

10. *Adalana*, 19 ani. Lesbiana. Timidă, singuratică și introvertită. Scrie poezii, gătește și are grijă de casă pentru ceilalți. Adalana are păr negru lung, cu firul gros. Suferă de nistagmus și îi fug uneori ochii într-o parte, așa că se spune despre ea că „îi dansează ochii“.

Indezirabili

Reprimați de Arthur pentru că au trăsături indezirabile. Dezvăluiți pentru prima dată doctorului David Caul, la Centrul de Sănătate Mintală Athens.

11. *Philip*, 20 de ani. Bătăușul. Originar din New York, are un puternic accent de Brooklyn. Referirile la „Phil“ le-au furnizat polițiștilor și ziaristilor indicii că existau mai multe personalități decât cele zece cunoscute. A comis delikte minore. Păr castaniu cârlionțat, ochi căprui, nas acvilin.

12. *Kevin*, 20 de ani. Planificatorul. Delicvent mărunț, el a pus la cale jaful de la farmacia Gary. Îi place să scrie. Păr blond, ochi verzi.

13. *Walter*, 22 ani. Australianul. Îi place să se considere vânător de prăzi mari. Se orientează excelent și este folosit mai ales ca să „ia urma“. Își reprimă emoțiile. Excentric. Poartă mustață.

14. *April*, 19 ani. Scorpia. Are accent de Boston. Este plină de planuri diabolice de răzbunare împotriva tatălui vitreg al lui Billy. Ceilalți spun că ar fi nebună. Coase și ajută în gospodărie. Păr negru, ochi căprui.

15. *Samuel*, 18 ani. Evreul rătăcitor. Evreu ortodox, este singurul care crede în Dumnezeu. Sculptor și cioplitor în lemn. Brunet, cu părul și barba ondulate, ochi căprui.

16. *Mark*, 16 ani. Calul de povară. Nu are niciun fel de inițiativă. Nu face decât ce-i spun ceilalți. Se ocupă de muncile monotone. Dacă nu are nimic de făcut, se holbează la pereți. Uneori este numit „zombi“.

17. *Steve*, 21 de ani. Eternul impostor. Râde de oameni și îi imită. Egocentric. Este singurul dintre personajele interne care nu a acceptat niciodată diagnosticul de personalitate multiplă. Imitațiile lui batjocoritoare le-au dat deseori bătăi de cap celorlalți.

18. *Lee*, 20 de ani. Comediantul. Șarlatan, bufon, glumeț. Farsele lui îi fac pe alții să se bată și astfel ajung la carceră, în închisoare. Nu-i pasă de viață și de consecințele faptelor sale. Păr castaniu-închis, ochi căprui deschis.

19. *Jason*, 13 ani. Supapa de suprapresiune. Reacțiile lui isterice și izbucnirile necontrolate de furie, care deseori ajung să fie pedepsite, reușesc să elibereze tensiunea acumulată. Preia amintirile rele, astfel încât ceilalți să le poată uita, provocând amnezie. Păr castaniu, ochi căprui.

20. *Robert (Bobby)*, 17 ani. Visătorul cu ochii deschiși. Își imaginează în permanență călătorii și aventuri. Chiar dacă visează să facă lumea un loc mai bun, nu are ambiții sau interese intelectuale.

21. *Shawn*, 4 ani. Surdul. Capacitate mică de atenție. Se presupune deseori că ar fi retardat. Emite un zgomot ca de bâzâit ca să-și simtă vibrațiile în cap.

22. *Martin*, 19 ani. Snobul. Newyorkez fanfaron. Se laudă și își dă aere. Vrea lucruri pe care nu le merită. Păr blond, ochi cenușii.

23. *Timothy (Timmy)*, 15 ani. A lucrat la o florărie, unde un homosexual i-a făcut avansuri care l-au speriat. Trăiește în lumea lui.

Profesorul

24. *Profesorul*, 26 de ani. Suma tuturor celorlalte douăzeci și trei de personalități diferite, fuzionate în una singură. I-a învățat pe ceilalți tot ce știu. Scriitor de inteligent, sensibil, cu un fin simț al umorului. Spune despre sine: „Eu sunt Billy întreg“ și se referă la ceilalți numindu-i „androizii pe care i-am creat“. Profesorul își amintește aproape totul. Apariția lui și cooperarea de care a dat dovadă au făcut posibilă această carte.

CARTEA ÎNTÂI

Perioada confuziei

Capitolul unu

(1)

Sâmbătă, 22 octombrie 1977, John Kleberg, șeful poliției universitare, a pus sub pază zona facultății de medicină din cadrul Universității de Stat Ohio (USO). Agenți de poliție înarmați au început să patruleze prin campus cu mașinile sau pe jos, iar de pe acoperișuri urmăreau orice mișcare observatori înarmați. Femeile au fost avertizate să nu circule singure și să fie atente în mașina cui se urcau.

Pentru a doua oară într-un răstimp de opt zile, o tânără fusese răpită din campus sub amenințarea armei, între orele șapte și opt dimineața. Prima studia optometria și avea 25 de ani. A doua studia să devină asistentă medicală și avea 24 de ani. Fiecare dintre ele fusese condusă în afara orașului, violată, silită să scoată bani de pe cartea de credit și apoi jefuită.

Ziarele au publicat portrete robot făcute de poliție, iar publicul a reacționat cu sute de apeluri telefonice, nume și descrieri – toate inutile. Nu existau piste de cercetare semnificative și nici suspecti. Tensiunea din comunitatea universitară a crescut enorm. Presiunea asupra lui Kleberg, șeful poliției, a devenit și mai mare după ce mai multe organizații studențești și grupuri din comunitate au cerut insistent prinderea bărbatului din Ohio pe care ziarele și televiziunile începuseră să-l numească „violatorul din campus“.

Kleberg l-a numit responsabil cu urmărirea făptașului pe Elliot Boxerbaum, un anchetator tânăr. Boxerbaum se autocaracteriza drept liberal și se angajase în poliție după mișcările studentești care conduseseră, în 1970, la închiderea campusului. Absolvisese facultatea în același an și i se oferise un post în poliția universității, cu condiția să-și tundă pletele și să-și radă mustața. Se tunsese, este adevărat, dar refuzase să-și radă mustața. L-au angajat oricum.

Examinând portretele robot făcute după relatările celor două victime, Boxerbaum și Kleberg au ajuns la concluzia că suspectul părea să fie un bărbat american alb, între 23 și 27 de ani, între 80 și 84 kg, cu păr castaniu sau castaniu-roșcat. În cele două dăți când fusese văzut era îmbrăcat cu o bluză de trening maro, uzată, cu blugi și cu adidași albi.

Carrie Dryer, prima victimă, își amintea că violatorul purta mănuși și avea un revolver mic. Uneori îi fugeau ochii dintr-o parte în alta – semn al unei afecțiuni pe care ea o recunoscuse drept nistagmus. O prinsese cu cătușe de interiorul portierei și condusesese în afara orașului până la o zonă rurală lăsată în paragină, unde o violase. După viol o avertizase: „În caz că te duci la poliție, să nu le spui cum arăt. Dacă văd ceva în ziare, o să trimit pe cineva după tine.“ Ca și cum ar fi vrut să-i dovedească fără dubiu că vorbea serios, i-a luat câteva nume din agenda telefonică.

Donna West, o asistentă medicală scundă și durdulie, a declarat că atacatorul o amenințase cu un pistol automat. Avea ceva pe mâini – nu murdărie sau unsoare, ci un fel de pete uleioase. La un moment dat i-a spus că îl chema Phil. Înjura mult. Purta ochelari de soare cu lentile maro închise și nu îi văzuse ochii deloc. Bărbatul îi ceruse numele unor rude și o amenințase că, dacă îl identifica, ea sau familia ei urmau să aibă de suferit de pe urma unei „frății“ care

urma să acționeze la ordinele lui. Ea și poliția presupuneau că se lăudase atunci când sugerase că făcea parte dintr-o organizație teroristă sau din Mafie.

Pe Kleberg și Boxerbaum i-a nedumerit o singură diferență între cele două descrieri. Despre primul bărbat se spunea că avea o mustață groasă, bine tunsă. Al doilea avea o barbă nerasă de trei zile, dar nu purta mustață.

Boxerbaum a zâmbit.

– Bănuiesc că și-a ras-o între primul și al doilea viol.

Miercuri, 26 octombrie, detectivul Nikki Miller, șefa Departamentului Agresiuni Sexuale de la sediul central al poliției din Columbus, lucra în schimbul doi. A ajuns la serviciu la ora 15:00. Tocmai se întorsese dintr-un concediu de două săptămâni petrecut în Las Vegas. Se simțea și arăta revigorată. Bronzul îi scotea în evidență ochii căprui și părul nisipiu tuns în scări. Detectivul Gramlich din schimbul de dimineață i-a relatat imediat că tocmai transportase la Spitalul Universitar o femeie tânără, victimă a unui viol. Urma să fie cazul lui Miller. Gramlich a pus-o la curent cu puținele detalii pe care le cunoștea.

Polly Newton, 21 de ani, studentă la Universitatea de Stat Ohio, fusese răpită în acea dimineață, în jurul orei 8:00, din spatele locuinței ei aflate în apropierea campusului. După ce parcase mașina Corvette de culoare albastră a iubitului ei, un bărbat o silise să se urce din nou la volan și să conducă în afara orașului până într-o zonă izolată, unde o violase. Atacatorul o obligase să se întoarcă în Columbus și să facă două extrageri de pe cardul de credit, apoi să-l conducă înapoi în campus. Îi sugerase apoi să mai facă o extragere, să sisteze plățile și să-și păstreze banii pentru ea.

Fiindcă fusese în vacanță, Nikki Miller nu citise despre violatorul din campus și nici nu văzuse portretele-robot. Detectivii din schimbul întâi au pus-o repede la curent.

„Faptele din acest caz“, a scris Miller în raport, „sunt similare celor două violuri/răpiri... de care se ocupă Poliția Universitară a Statului Ohio, pentru că s-au petrecut în jurisdicția lor.“

Nikki Miller și partenerul ei, agentul A. J. Bessell, s-au dus cu mașina la Spitalul Universitar ca să stea de vorbă cu Polly Newton, o fată cu părul castaniu.

Bărbatul care o răpise, a spus Polly, i-a zis că făcea parte din organizația The Weathermen¹, dar că mai avea o identitate – era om de afaceri și conducea un Maserati. După îngrijirile primite la spital, Polly a acceptat să-i însoțească pe Miller și pe Bessell ca să caute împreună locul unde fusese silită să conducă. Din nefericire, se întunecase și Polly n-a reușit să-l identifice. Au căzut de acord să încerce din nou în dimineața următoare.

Experții Diviziei Criminalistice au cercetat între timp mașina fetei și au reușit să recolteze trei amprente parțiale suficient de detaliate ca să poată fi comparate cu cele ale viitorilor suspecți.

Miller și Bessell au condus-o pe Polly înapoi la Biroul de Investigații ca să facă împreună cu desenatorul poliției un portret robot. Miller a rugat-o apoi să se uite peste fotografiile unor bărbați albi cunoscuți drept agresori sexuali. Fata a cercetat trei albume a câte o sută de fotografii fără

¹ Organizație radicală de stânga înființată în 1969 în campusul Ann Arbor al Universității din Michigan, ca facțiune a mișcării Students for a Democratic Society (SDS – Studenții pentru o Societate Democratică), alcătuită majoritar din liderii la nivel național ai SDS și din susținătorii lor. Scopul principal al organizației era crearea unui partid revoluționar clandestin care să răstoarne Guvernul Statelor Unite ale Americii.

să recunoască pe nimeni. La ora 22.00, epuizată după șapte ore de colaborare cu polițiștii, Polly s-a oprit.

A doua zi, detectivii din schimbul de dimineață ai Departamentului Agresiuni Sexuale au luat-o de acasă pe Polly Newton la ora 10:15 și au dus-o cu mașina în Delaware County. La lumina zilei, ea a reușit să-i conducă în locul unde fusese violată, iar detectivii au descoperit pe malul iazului din apropiere tubul unui cartuș de 9 mm. Fata le-a spus că agresorul trăsesese acolo cu pistolul în niște sticle de bere pe care le aruncase în apă.

Când s-au întors la sediu, Nikki Miller tocmai ajunsese la serviciu. Miller a dus-o pe Polly într-o cămăruță aflată chiar vizavi de biroul recepției și i-a dat să mai studieze încă un album cu fotografii. A lăsat-o singură și a închis ușa.

Peste câteva minute, la Biroul de Investigații au sosit Elliot Boxerbaum și asistenta medicală Donna West, cea de-a doua victimă. Boxerbaum voia s-o pună și pe ea să se uite peste fotografii. El și Kleberg hotărâseră s-o păstreze în rezervă pe studenta la optometrie pentru o identificare directă, în caz că recunoașterea autorului pe baza fotografiei ar fi fost respinsă la tribunal.

Nikki Miller a așezat-o pe Donna West la o masă de pe hol, lângă dulapurile cu fișiere și i-a adus trei albume cu fotografii.

— Dumnezeu, există atât de mulți agresori sexuali în libertate? a exclamat Donna.

Boxerbaum și Miller au așteptat-o pe Donna să studieze fiecare chip. Femeia a analizat fotografiile, furioasă și nemulțumită. A recunoscut pe cineva – nu pe bărbatul care o violase, ci un fost coleg de școală, întâlnit prin oraș

cu două zile în urmă. S-a uitat pe spatele fotografiei și a văzut că fusese arestat pentru expunere indecentă¹.

— Nu știi niciodată cu cine ai de-a face, a mormăit ea.

La jumătatea albumului, Donna a ezitat în fața fotografiei unui tânăr arătos, cu mustață și favoriți și privire complet lipsită de expresie. Pe urmă a sărit în picioare și aproape că a răsturnat scaunul.

— El este! a strigat ea. El este! Sunt absolut sigură!

Miller a pus-o să semneze pe spatele fotografiei, apoi a verificat numărul de identificare în indicele albumului și a notat: „William S. Milligan.“ Era o fotografie veche. Au strecurat-o spre sfârșitul unui album pe care Polly Newton încă nu-l cercetase. Miller, Boxerbaum, un detectiv pe nume Brush și agentul Bessell s-au dus apoi în încăperea unde se afla Polly.

Nikki Miller și-a dat seama că Polly probabil simțise că se așteptau de la ea să aleagă o fotografie din acel album. A parcurs toate pozele cu grijă, dând paginile încet. Când a ajuns pe la jumătate, Miller a început să devină tensionată. Dacă Polly alegea aceeași fotografie, însemna că îl identificaseră pe violatorul din campus.

Polly s-a oprit la fotografia lui Milligan, apoi a trecut mai departe. Miller își simțea umerii și brațele încordate. Pe urmă, Polly a revenit la portretul tânărului cu mustață și favoriți.

— Țsta seamănă bine cu el, dar nu mă pot pronunța sigur, le-a spus ea tuturor.

Boxerbaum a ezitat să ceară mandat de arestare pe numele lui Milligan. Chiar dacă Donna West îl identificase cu certitudine, faptul că fotografia fusese făcută în urmă cu trei ani reprezenta un impediment. Voia să aștepte

¹ Expunere intenționată a nudității sau a organelor sexuale într-un loc public.

verificarea amprentelor. Detectivul Brush a trimis fișa lui Milligan la etajul unu, unde se afla Biroul de Identificări, pentru ca amprentele lui să fie comparate cu cele recoltate de pe mașina lui Polly.

Pe Nikki Miller această amânare a deranjat-o. Simțea că aveau un fir și voia să plece în căutarea bărbatului. Dar întrucât victima ei, Polly Newton, nu îl identifica-se cu certitudine, nu îi rămânea decât să aștepte. Peste două ore a venit și raportul criminaliștilor. Ampretele arătătorului drept, a inelarului drept și a palmei găsite în exteriorul geamului de la portiera din dreapta a mașinii Corvette erau ale lui Milligan. Identificarea se dovedea certă, amprentele corespundeau toate în zece puncte. Proba era suficientă pentru tribunal.

Dar Boxerbaum și Kleberg încă ezitau. Voiau să fie absolut siguri înainte să plece în căutarea suspectului și au cerut evaluarea amprentelor și de către un expert.

Întrucât amprentele lui Milligan se potriveau cu cele recoltate de pe mașina victimei sale, Nikki Miller s-a hotărât să ceară ea mandat de arestare, sub acuzațiile de răpire, jaf și viol. Voia să-l aresteze, să-l aducă la sediul poliției și acolo să-l poată recunoaște Polly într-o identificare directă.

Boxerbaum a discutat cu șeful lui. Kleberg a insistat ca poliția universitară să aștepte raportul expertului. Urma să dureze cel mult încă o oră sau două. Era mai bine să fie siguri. În jurul orei 20:00, expertul a confirmat și el că amprentele îi aparțineau lui Milligan.

— Voi cere mandat de arestare pentru răpire, întrucât acesta este singurul delict pe care l-a comis pe teritoriul campusului, adică în jurisdicția noastră. Violul s-a petrecut în altă parte, a declarat Boxerbaum.

A verificat apoi informația completă primită de la Biroul de Identificări: William Stanley Milligan, 22 de ani, fost

condamnat, eliberat condiționat în urmă cu șase luni din Penitenciarul Lebanon din Ohio. Ultima adresă cunoscută: Spring Street nr. 933, Lancaster, Ohio.

Miller a cerut o echipă SWAT și au stabilit împreună, în birourile Departamentului pentru Agresiuni Sexuale, un plan de abordare a arestării. Trebuiau să afle câte persoane se aflau în apartament împreună cu Milligan. Două dintre victimele violate declaraseră că le spusese că ar fi fost terorist și asasin plătit și chiar trăsesese cu pistolul în prezența lui Polly. Erau obligați să presupună că putea fi înarmat și periculos.

Agentul Craig din echipa SWAT a sugerat folosirea unui șiretlic. S-a oferit să se ducă el însuși cu o cutie de pizza, sub pretextul că o comandase cineva de la adresa respectivă. Când Milligan deschidea ușa, Craig se putea uita în apartament. Planul a fost acceptat.

De când aflase adresa, Boxerbaum rămăsese cu o nedumerire. De ce ar fi bătut un fost condamnat tot drumul de optzeci de kilometri dintre Lancaster și Columbus, de trei ori în două săptămâni, ca să comită niște violuri? Ceva nu se potrivea. Înainte să plece, a sunat la Informații și a întrebat dacă nu exista o nouă adresă pe numele lui William Milligan. A așteptat o clipă, apoi a notat ceva.

— S-a mutat în Reynoldsburg, pe Old Livingston Avenue, la numărul 5673, a anunțat el. Înseamnă zece minute cu mașina. În partea de est. Acum are sens!

Toată lumea a părut ușurată.

La ora 21:00, Boxerbaum, Kleberg, Miller, Bessell și patru agenți SWAT din Columbus s-au urcat în trei mașini și au pornit pe autostradă cu treizeci de kilometri pe oră, orbecăind prin cea mai densă ceață pe care o întâlneră vreodată.

Echipa SWAT a ajuns prima. Un drum care n-ar fi trebuit să dureze mai mult de un sfert de oră le luase un ceas. Mai dură alt sfert de oră ca să găsească adresa exactă pe străzile sinuoase ale nou-construitului complex imobiliar Channingway. În timp ce așteptau sosirea celorlalți, agenții SWAT au stat de vorbă cu câțiva vecini. În apartamentul lui Milligan se vedea lumină.

Curând au apărut detectivii și anchetatorii de la poliția universitară și și-au ocupat toți pozițiile. Nikki Miller s-a ascuns în partea dreaptă a curții interioare a complexului de apartamente. Bessell s-a dus după colțul clădirii. Trei agenți SWAT s-au poziționat în stânga curții, iar Boxerbaum și Kleberg au dat fuga să asigure ușa dublă cu geamuri mari din spate.

Craig a luat cutia falsă de pizza din portbagaj și a scris pe ea cu un marker negru: „Milligan – Old Livingston 5673“. Și-a scos cămașa din pantaloni ca să-și acopere pistolul și a pășit nepăsător spre una dintre cele patru uși care dădeau în curte. A sunat. Nu i-a răspuns nimeni. A sunat din nou, iar când a auzit zgomot înăuntru, a luat o mină plictisită, cu cutia de pizza într-o mână și cu mâna cealaltă în șold, lângă pistol.

Din locul lui aflat în spatele casei, Boxerbaum a văzut un tânăr așezat pe o canapea maro în fața unui televizor color cu ecran mare. În stânga ușii de la intrare era un fotoliu roșu. Încăperea era un living în formă de L. Nu păreau să mai fie alte persoane. L-a văzut apoi pe cel care se uita la televizor ridicându-se ca să răspundă la ușă.

După ce a sunat a doua oară, Craig a observat pe cineva uitându-se prin vizor. Ușa s-a deschis și un tânăr arătos s-a ivit holbându-se la el.

— Ți-am adus pizza.

— Nu am comandat nicio pizza.

